

Φρες Ντόνατς

Ζάχος Βασιλείου
Χειρουργός

Είχα την εντύπωση ότι βρισκόμουν κάπου αλλού. Δεν μπορεί! Η παραλία δεν θύμιζε σε τίποτα περασμένα καλοκαίρια. Αλήθεια, πόσα χρόνια πέρασαν! Σκέφτηκα πως στη ζωή όλα αλλάζουν, πως είμαστε όλοι προσωρινοί με ημερομηνία λήξης. Εδώ ο Μάικλ Τζάκσον έφυγε από κοντά μας, ποιος να το πίστευε...

Έτσι ήμουν εγώ τότε; Με φαλακρίτσα, παχάκια, φλεβίτη και γυαλιά πρεσβυωπίας; Τίποτα δεν μένει αναλλοίωτο! Εκείνη η παραλία της Χαλκιδικής θα έμενε;

«Ντόνατς, φρες ντόνατς» ακούστηκε μια φωνή με χαρακτηριστική προφορά. Ο ηλιοκαμένος Αλβανός κρατώντας έναν δίσκο με λουκουμάδες, τα φρες ντόνατς, προσπέρασε κάνοντας ελιγμούς ανάμεσα στα μαυρισμένα, ημίγυμνα σώματα της αμμουδιάς. Χαμογέλασα στην ιδέα πως επιτέλους κάτι από το παρελθόν, οι λουκουμάδες, παρέμενε ακόμα άφθαρτο σε πείσμα του χρόνου.

Έβγαλα από τον σάκο που πήρα δώρο από ένα βενζινάδικο φουλάροντας βενζίνη το αυτοκίνητό μου το σκατουλάκι USB-mp3. Μικρό, σαν αναπηράς Bic, αλλά θαυματοργό. Μέσα του χωράει τριακόσια περίπου τραγούδια. Ασχολήθηκε ο γιος μου γιατί εγώ δεν θα τα κατάφερα ποτέ. Αλήθεια, σκέφτηκα, πού πήγαν εκείνα τα φορητά πικ απ; Οι δίσκοι από βινύλιο, τα μαγνητόφωνα, οι κασέτες; Πόσες φορές έψαχνα να βρω μπαταρίες! Πόσες ακόμα μπερδευόταν η ταινία της κασέτας; Σκέτη ταλαιπωρία!

Άπλωσα νωχελικά τα πόδια μου στην ξαπλώστρα ακούγοντας παλιά ιταλικά τραγούδια. "Cuore matto". Αθάνατο! Τα δάχτυλα των ποδιών μου άρχισαν να κουνιούνται ρυθμικά, οι ώμοι μου ανεπαίσθητα ανασηκώθηκαν δυο-τρεις φορές. Αχ, τότε! Χορεύαμε στην άμμο, γύρω από τη φωτιά κι ο κόσμος μάς φαινόταν τόσο όμορφος! Η ζωή έμοιαζε πάντα καλοκαίρι.

«Ελα, σήκω! Η μαμά!» Η φωνή της Ευανθίας διέκοψε τις σκέψεις μου. Πετάχτηκα πάνω σαν ελατήριο κι έτρεξα στην ακροθαλασσιά μαζί με τη

γυναίκα μου. Τραβήξαμε έξω την πεθερά μου όπως οι ψαράδες τραβάνε τις βάρκες έξω από το νερό. Σταθερά, προσεκτικά, με ρέγουλα. Ένα πέσιμο θα ήταν ό,τι χειρότερο. Τη βάλαμε να ξαπλώσει κάτω από την ομπρέλα κι η Ευανθία άδειασε πάνω της το σωληνάριο με το αντηλιακό κι άρχισε να την τρίβει. «Νερό!» έπεσε η δεύτερη διαταγή κι έτρεξα αμέσως να βρω μια καντίνα. Στη βιασύνη μου ξέχασα να φορέσω τα πέδιλα. Όταν γύρισα, οι πατούσες μου είχαν πάρει φωτιά από την καυτή άμμο και χοροπηδούσα σαν αναστενάρης πάνω στα κάρβουνα. Άφησα το μπουκάλι με το νερό και βούτηξα αμέσως στη θάλασσα. Κάνε υπομονή, σκέφτηκα, μπόρα είναι και θα περάσει! Το νερό της θάλασσας ήταν πολύ δροσερό προς κρύο. Νόμιζα πως βρισκόμουν στην Παλαιοκαστρίτσα της Κέρκυρας όπου πριν λίγα χρόνια είχα γίνει παγοκολόνα. Τότε, εκείνα τα χρόνια, ήταν αλλιώς τα πράγματα. Είχα αντοχές, κολυμπούσα σαν τον Μαρκ Σπιτς, εντυπωσίαζα. Τώρα...

Βγήκα από τη θάλασσα και τυλίχτηκα σε μια πετσέτα. Ένας Κινέζος μασέρ έκανε γονατιστός μασάζ στα πόδια της πεθεράς μου. Τον λυπήθηκα. Ούτε με χίλια ευρώ θα έκανα ποτέ τέτοιο πράγμα. «Βλέπε πώς το κάνει για να το μάθεις καλά!» πέταξε το υπονοούμενο η πεθερά κι εγώ έσφιξα τα δόντια μου για να μην εκραγώ. Σε είκοσι λεπτά το μαρτύριο του Κινέζου τέλειωσε κι οι ποδάρες της πεθεράς, κατά τα λεγόμενά της, είχαν γίνει ανάλαφρες σαν δυο πούπουλα. Μπούρδες!

Έβαλα τ' ακουστικά στ' αυτιά μου. Αυτό το "Sapore di sale" τι τραγούδι! Όταν άνοιξα τα μάτια ένας Αλβανός στεκόταν ακίνητος και μου χαμογελούσε. Ήταν ο κύριος «Φρες Ντόνατς». Η πεθερά μου μας κέρασε λουκουμάδες. Ξεπαραδιάστηκε! Εκείνη πήρε δυο, η Ευανθία ένα κι εγώ τον δικό μου τον έδωσα σ' έναν αδύνατο νέγρο που πουλούσε γυαλιά ηλίου και τον λυπήθηκα. Ο νέγρος ο Μωχάμεντ ήταν καλό παιδί αλλά είχε

μεγάλη οικογένεια. Ήρθε κι ο μεγάλος του αδελφός με τσάντες. «Δεν θα πάρεις μια τσάντα για την πεθερούλα σου;» με ρώτησε ναζιάρικα η γυναίκα μου. Την πήρα. Μετά ήρθε ο θεός τους με τα σι ντι. «Δεν θα πάρεις τα τραγούδια του Πάριου για τη μαμά;» Τα πήρα. Μετά ήρθε ο ξάδελφος, ο γελαστός Ολκέμπα. Αυτός πουλούσε ελεφαντάκια κι άλλα ξύλινα τζίντζιλα μίντζιλα. «Ένα ελεφαντάκι για το τραπέζι στο σαλόνι;» ρώτησε η Ευανθία. Το πήρα κι αυτό. Τελικά ο Μωχάμεντ είχε μια πολύ μεγάλη οικογένεια. Η μισή φυλή Βατούσι πέρασε από την ομπρέλα μας μέχρι να δύσει ο ήλιος.

Ο ουρανός έπαιζε με τα χρώματα του δειλινού. Είχα μείνει σχεδόν μόνος στην παραλία μαζί με τις σκέψεις και τις αναμνήσεις μου. Η γυναίκα μου κι η πεθερά μου έτρωγαν το βραδινό τους στο ξενοδοχείο. Θυμήθηκα την παρέα μου. Ο

Θεοδόσης, ο Γιώργος... Εκείνη, σκέφτηκα, τι να κάνει; Πού να βρίσκεται; Είναι ευτυχισμένη; Να! Πίσω από εκείνα τα γέρικα πεύκα, εκεί που ξεφύτρωναν οι διώροφες μεζονέτες, πρέπει να ήταν το ταβερνάκι του κυρ-Ανέστη. Πιο δίπλα, πρέπει να ήταν η θερινή ντισκοτέκ, εκεί που βρίσκεται το εμπορικό κέντρο με τις ταμπέλες και τις επιγραφές γραμμένες στα Ρώσικα.

Δεν μπορεί! Σίγουρα βρισκόμουν κάπου αλλού! Αυτή η παραλία δεν είναι εκείνη η παλιά. Δεν θυμίζει σε τίποτα εκείνη την παραλία. Χάθηκε μαζί με τα χρόνια της νιότης, τους λαμπρούς ήλιους, τ' ολόγιομα φεγγάρια, τα πεφταστέρια και τις ευχές, τα όνειρα και τις προσδοκίες, μαζί με τους έρωτες και τα σκιρτήματα της καρδιάς.

«Ντόνατς, φρες ντόνατς!» ακούστηκε από μακριά η φωνή του Αλβανού.

